

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 4, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-111/ZA-ZA11-HA13-2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou dne 12. 7. 2021 k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021, č. j. OAM-111/ZA-ZA11-HA13-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu azyl podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje, doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu, nelze udělit.

II. Žalobní body

2. Na rozdíl od žalovaného je žalobce přesvědčen, že prokázal existenci důvodných obav z nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí v případě návratu uvěznění.
3. Žalobce odkázal na str. 6 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný uvádí, že nelze vyloučit, že „v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu“. Ani sám žalovaný tedy nemůže vyloučit, že se naplní žalobcovy obavy, že bude ve Vietnamu uvězněn pro spáchání trestného činu, jehož se dopustil na území České republiky a který zde již vykonal. Za takové situace je třeba aplikovat zásadu in dubio pro reo, jak judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63.
4. Žalobce má za to, že si žalovaný neopatřil relevantní a důvěryhodné zdroje o zemi původu, když např. na str. 7 uvádí, že stát vyplácí nezaměstnaným osobám podporu v nezaměstnanosti. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Pokud by tomu tak bylo, neměla by řada lidí důvod emigrovat z Vietnamu do zahraničí.
5. Žalovaný se ani nezabýval podmínkami ve věznicích, jímž by žalobce mohl být rovněž vystaven. Žalobce poukázal na zprávu US Department of State 2020 Country Report on Human Rights Practices, z níž je zřejmé, že ve věznicích ve Vietnamu panují velmi špatné podmínky. Žalobci tedy hrozí vážná újma v podobě mučení, nelidského a ponižujícího zacházení.
6. Žalobce namítá, že o mezinárodní ochranu nepožádal dříve, neboť důvody jeho žádosti vznikly až během jeho pobytu na území České republiky. Rovněž mu po propuštění z vězení byl v České republice opakovaně prodlužován pobyt. Žalobce měl platné pobytové oprávnění, a tedy bezprostředně mu nehrozilo vycestování a návrat zpátky do Vietnamu. O udělení mezinárodní ochrany požádal, až když mu tento návrat začal hrozit a naplnily se jeho obavy z uvěznění ve Vietnamu. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2011, č. j. 5 Azs 6/2011-49, dle něhož skutečnost, že žadatele vedla k podání žádosti také snaha o legalizaci pobytu, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, či k neudělení mezinárodní ochrany. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že čas

podání žádosti by neměl být sám o sobě k tíži a správní orgán žádost nemůže a priori posuzovat jako účelovou k legalizaci pobytu.

7. Žalovaný rozhodl, že doplňkovou ochranu nelze udělit, neboť žalobce spáchal vážný zločin. Ačkoliv byl žalobci uložen trest pod spodní hranicí trestní sazby, žalovaný je přesto toho názoru, že se jedná o vážný trestný čin. Nijak se nezabýval např. tím, zda skutečně a komu vznikla škoda, a nezohlednil, že žalobce byl z vězení podmíněčně propuštěn ještě před uplynutím doby, na kterou byl odsouzen k trestu odnětí svobody. Nezohlednil tedy všechny relevantní skutečnosti a zabýval se pouze těmi, které poskytují argumenty pro hodnocení uvedeného trestného činu jako závažného. Žalobce je naopak toho názoru, že pěstování marihuany nelze za závažný zločin označit, když § 15a zákona o azylu vyjmenovává explicitně trestný čin proti míru, válečný trestný čin nebo trestný čin proti lidskosti.
8. Žalobce uvedl, že v České republice žije jeho manželka a nezletilý syn. Ve Vietnamu už nikoho nemá. V České republice žalobce žije již od roku 2007 a je zde již integrován. Pokud by byl nucen vycestovat, znamenalo by to závažný zásah do jeho práva na rodinný a soukromý život, který by byl v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), a jeho vycestování by tak bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, dle něhož měl žalovaný zohlednit, zda délka pobytu žalobkyně v České republice, integrace do české společnosti, manželství a podnikání nepředstavují skutečnosti relevantní pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Jak vyplývá z rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016-75, je třeba brát ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v úvahu i tehdy, kdy by bylo porušeno právo na rodinný a soukromý život nejen samotného žalobce, ale i jeho rodiny, tedy v tomto případě manželky a syna, kteří by vycestováním žalobce utrpěli újmu. V uvedeném rozsudku městský soud jako naprosto zásadní okolnost zohlednil, že žalobcova matka zažívala obrovský stres kvůli obavě z žalobcova vycestování a jeho vycestování by pravděpodobně znamenalo další výrazné zhoršení zdravotního stavu, tedy by bylo významným a nepřijatelným zásahem do jejího soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení čl. 8 Úmluvy.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný považoval námitky žalobce za zcela neopodstatněné. Popřel oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na správní spis.
10. Žalovaný zopakoval, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť žalobce pozbyl pobytové oprávnění z důvodu své trestné činnosti drogového charakteru. Návrat do země původu odmítá, protože má v České republice rodinu a chtěl by zde i nadále zůstat, aby ji mohl žít. Kromě toho se obává, že kvůli své drogové minulosti v České republice může být ve Vietnamu znovu uvězněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

11. Žalobce je plně právně způsobilou osobou, je za své činy tedy plně zodpovědný a měl by být připraven za své jednání nést i následky. Skutečnost, že si chce zlegalizovat svůj další pobyt na území, nezakládá relevantní důvod udělení azylu. Snahu zůstat v České republice a legalizovat si pomocí žádosti o mezinárodní ochranu pobyt zde, stejně jako citované rodinné a osobní důvody, nelze podřadit k taxativně vyznačeným důvodům podle zákona o azylu. Žalobce si musí pobyt upravit na základě jiné zvláštní právní normy.
12. Žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Praze za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dílem dokonání trestného činu podle § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. c) trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), dílem ve stádiu pokusu. Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy je definován jako úmyslný a za jeho spáchání je za okolností jako v případě žalobce, tedy že jej spáchal jako člen organizované skupiny a ve velkém rozsahu, stanoven trest odnětí svobody s trestní sazbou v rozmezí 8 až 12 let. Podle ustanovení § 14 odst. 3 trestního zákoníku se tedy jedná o zvlášť závažný zločin, a lze tak konstatovat, že zločin, který žalobce spáchal, je obecně považován za vážný. Přitěžující okolností pro žalobce byla skutečnost, že trestný čin spáchal ve velkém rozsahu. Jelikož však významně přispěl k objasnění zločinu, kdy orgánům činným v trestním řízení napomáhal při objasňování své trestné činnosti, podal úplnou a pravdivou výpověď, k činu se doznal a souhlasil s tím, aby byl označen jako spolupracující obviněný, byl mu uložen trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby v trvání šesti let. Závažnost drogové kriminality je dána závažností svého dopadu a mírou devastujícího účinku na psychické i fyzické zdraví konzumentů, ale i celkově na společnost, když užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Dle názoru žalovaného se tak v případě žalobce vzhledem k povaze páchané trestné činnosti, jejího rozsahu a společenské nebezpečnosti jedná o vážný zločin, který předpokládá § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pro vyloučení cizince z možnosti udělení doplňkové ochrany. Z těchto důvodů byla aplikace neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu zcela na místě a je též řádně odůvodněna.
13. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a podloženo příslušnými informacemi o zemi původu. Dne 1. 6. 2021 byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv nové skutečnosti nebo informace. Žalobce se k seznámení dostavil, s nabízenými informacemi se však seznamovat nechtěl, nenavrl ani žádné další podklady. Proto nyní předestřené výhrady, že nebyly obstarány relevantní podklady, považuje žalovaný za účelové – žalobce neměl zájem o seznámení s informacemi, které žalovaný obstaral. Z informačních materiálů, které si žalovaný obstaral, je situace v zemi původu žalobce dostatečně průkazná a zřejmá.
14. Obava žalobce z potrestání ve Vietnamu za drogovou trestnou činnost je lichá. Správní orgán se touto problematikou obšírně zabývá ve svém odůvodnění rozhodnutí na několika místech textu, své stanovisko současně dokládá rovněž písemnými informacemi a zobecňuje trestní praxi ve Vietnamu. Z písemných podkladů nevyplývá a citované subjekty nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Žalovaný má za to, že se při posuzování žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti.

IV. Obsah správního spisu

15. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu dne 18. 2. 2021. Dne 26. 2. 2021 žalobce poskytl údaje k této žádosti. Žalobce jako důvod své žádosti uvedl, že má v České republice rodinu a chtěl by zde nadále zůstat, aby je mohl žít. Ve Vietnamu nikoho nemá. Obává se, že pokud státní orgány Vietnamu zjistí, že zde byl trestně stíhán, může tam mít z tohoto důvodu nějaké potíže.
16. Dne 26. 2. 2021 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v průběhu roku 2007. Měl v České republice povolený dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, byl však odsouzen za spáchání trestného činu. Trest odnětí svobody vykonával v období od 7. 3. 2017 do 7. 4. 2020, následně byl podmíněčně propuštěn. V České republice žije s manželkou a synem, kteří zde mají trvalý pobyt. Ve Vietnamu již žádné příbuzné nemá, jeho rodiče zemřeli. Má bratra, ale ten má svůj život. Žalobce uvedl, že ve vlasti neměl žádné problémy před příjezdem do České republiky ani v průběhu jeho návštěv ve Vietnamu. Manželka žalobce pracuje ve výdejním okénku v restauraci. Je zdravá. Žalobce nemůže pracovat, věnuje se tudíž synovi a stará se o domácnost. Syn žalobce je zdravý. Narodil se v České republice, je tady zvyklý a má zde kamarády. Uvedl, že slyšel o tom, že lidé, kteří zde byli odsouzeni, měli ve Vietnamu problémy. Upřesnil, že je možné, že těžko hledají zaměstnání, mohou mít potíže na úřadech apod. Nejvíce se obával, že by jeho vycestování rozdělilo rodinu. Žalobce doplnil rodný list syna, oddací list a vysvědčení syna.
17. Dne 16. 4. 2021 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce uvedl, že mu policie po propuštění na svobodu vždy prodloužila pobyt o jeden nebo dva měsíce. Poslední prodloužení pobytu měl do 16. 2. 2021, proto požádal o mezinárodní ochranu až v únoru roku 2021. Uvedl, že se v případě návratu do Vietnamu obává uvěznění z důvodu, že v České republice spáchal trestný čin. Slyšel to od známých a kamarádů koncem roku 2020, že by se to mohlo stát. Dne 1. 6. 2021 bylo žalobci umožněno, aby se seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. S obsahem podkladů se žalobce nechtěl seznámit. Nenavrl jejich doplnění ani neuvedl nové skutečnosti nebo informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že by ve Vietnamu mohl být vystaven pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný neshledal, že by žalobci hrozilo v případě návratu do Vietnamu uvěznění za trestný čin, který žalobce spáchal v České republice. Žalovaný zároveň nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný shledal, že je na případ žalobce nezbytné aplikovat ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, které vylučuje přiznání doplňkové ochrany osobě, která spáchala vážný zločin. V souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, žalovaný neposuzoval případnou existenci důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s vyřízením věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal žalobu nedůvodnou.
20. Podle § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
21. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“.
23. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“.
24. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu „*[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu*“. Toto ustanovení je vnitrostátním provedením čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (kvalifikační směrnice).
25. K pojmu „vážný zločin“ se vyjádřil Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, ve věci C-369/17 *Shajin Ahmed*. Soudní dvůr konstatoval, že čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice brání právní úpravě členského státu, podle které se žadatel o mezinárodní ochranu považuje za osobu, která se dopustila vážného zločinu, pouze na základě trestu, který lze za daný trestný čin uložit podle práva tohoto členského státu. Příslušnému vnitrostátnímu orgánu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

soudu přísluší posoudit závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného jednotlivého případu. Pojem „vážený zločin“ musí být zpravidla vykládán autonomním a jednotným způsobem v celé Unii, přičemž tento výklad je třeba provést s přihlédnutím zejména ke kontextu tohoto ustanovení a k cíli sledovanému právní úpravou, jehož je součástí (bod 36). Soudní dvůr v tomto rozsudku poukázal na zprávu Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu (EASO) z ledna 2016, nazvanou „Vyloučení: články 12 a 17 kvalifikační směrnice“, která v bodě 3.2.2, jenž se týká čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, doporučuje, aby se „závažnost trestného činu, na základě kterého může být osoba vyloučena z doplňkové ochrany, posuzovala s ohledem na více kritérií, jako je zejména povaha dotčeného aktu, způsobená újma, forma řízení použitá za účelem zahájení stíhání, povaha trestu, který lze uložit, a zohlednění otázky, zda většina soudů rovněž považuje tento čin za vážný zločin“ (bod 56).

26. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona o azylu rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu“.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017 č. j. 6 Azs 309/2016-28: „[...] závěr o tom, že se stěžovatel dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na to, že byl žadatel odsouzen za spáchání činu, který je vnitrostátním trestním právem označován za zvlášť závažný zločin. Ačkoli může být kvalifikace činu z hlediska terminologie trestního práva jedním z kritérií, ke kterým je žalovaný povinen přihlídnout (jakkoli kritériem výchozím), z hlediska požadavku souladnosti rozhodnutí o mezinárodní ochraně s kvalifikační směrnicí nemůže být jediným. V kontextu případu stěžovatele budou dalšími okolnostmi, které je třeba vzít v úvahu, povaha a závažnost činu spáchaného stěžovatelem a v souvislosti s ní výše uloženého trestu, míra účasti stěžovatele na trestné činnosti, skutečnost, že nedošlo k dokonání trestného činu (včetně příčiny, proč se tak nestalo) či skutečnost, že stěžovatel již trest odnětí svobody vykonal. Na tomto místě Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje, že podle výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci Spolková republika Německo proti B. a D. skutečnost, zda cizinec je či není aktuální hrozbou pro bezpečnost ve státě, v němž žádá o mezinárodní ochranu, není pro aplikaci vylučovací klauzule zahrnující spáchání vážného zločinu relevantní (odstavce 104 a 105 odůvodnění). Nejvyšší správní soud považuje také za potřebné postavit na jisto, že uvedená kritéria reflektují specifické okolnosti projednávaného případu a jejich účelem není stát se obecným a závazným návodem pro žalovaného, jak posuzovat případné naplnění předpokladů pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu v jiných případech. Nejde ani o výčet vyčerpávající – žalovanému v dalším řízení nic nebrání identifikovat další okolnosti, ze kterých dovodí, zda se stěžovatel vážného zločinu dopustil.“
28. Žalobní námitky žalobce směřovaly proti posouzení otázky, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a zda splňuje podmínky pro vyloučení z této ochrany. Z tvrzení ani námitek žalobce nevyplývá, že by důvody žádosti žalobce (rodina na území České republiky, uvěznění ve Vietnamu z důvodu předchozího spáchání trestného činu), mohly být spojeny s některým azylově relevantním důvodem. Soud se tedy v souladu s žalobními body zaměří na přezkum

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

napadeného rozhodnutí ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany.

29. Při posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany žalovaný shledal důvody pro vyloučení možnosti udělení doplňkové ochrany z důvodu spáchání vážného zločinu žalobcem. Jak uvedl Soudní dvůr Evropské unie ve svém rozsudku *Shajin Ahmed*, příslušný orgán posoudí závažnost dotčeného trestného činu na základě úplného přezkoumání všech okolností daného jednotlivého případu.
30. Žalobce ve své žalobě namítal, že žalovaný nezohlednil, že mu byl uložen trest pod spodní hranicí trestní sazby a nezabýval se tím, zda skutečně a komu vznikla škoda. Nezohlednil ani, že žalobce byl z vězení podmíněčně propuštěn před uplynutím doby, na níž byl k trestu odnětí svobody odsouzen. Nezohlednil všechny relevantní skutečnosti a zabýval se pouze těmi, které poskytují argumenty pro hodnocení žalobcem spáchaného trestného činu jako závažného. Soud neshledal tuto námitku žalobce důvodnou.
31. Žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval trestním činem, který žalobce spáchal. Konstatoval, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Praze pravomocně odsouzen za zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy dle § 283 odst. 1, 2 a 3 zákona trestního zákoníku. Žalovaný zohlednil, že se jedná se o trestný čin úmyslný a žalobce jej spáchal ve velkém rozsahu. Uvedl, že se jedná se o zvlášť závažný zločin dle trestního zákoníku a též obecně je takové jednání považováno za vážné. Závažnost je dána též dopadem a mírou devastací účinku užívání drog na zdraví jejich konzumentů a též souvisejícím negativním dopadem na celou společnost. Žalovaný odkázal též na mezinárodní úmluvy o boji proti nedovolené výrobě drog a obchodu s nimi, přičemž Organizace spojených národů považuje tyto jevy za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a nepříznivé ovlivnění společnosti.
32. Městský soud považuje takové odůvodnění v posuzovaném případě za dostačující. Žalovaný nevycházel pouze z kvalifikace jednání dle trestního zákoníku (zvlášť závažný zločin), ale odkázal též na mezinárodní úmluvy, které výrobu drog obecně kvalifikují taktéž jako závažné protiprávní jednání. Ve vztahu ke konkrétní situaci žalobce pak vzal žalovaný v úvahu skutečnost, že jednání žalobce bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel, a činil tak ve velkém rozsahu. Žalovaný zohlednil, že dle trestního rozsudku žalobce ve spolupráci s dalšími osobami bez řádného povolení provozoval pěstírnu konopí setého, přičemž všichni obžalovaní společným jednáním vypěstovali, sklídili a usušili rostliny konopí o celkové váze 82 791,84 g rostlinné sušiny s obsahem nejméně 8 463,51 g látky delta-9-tetrahydrocannabinol, přičemž část konopí měl žalobce společně s dalším obžalovaným připravenou k distribuci a zbývající část prodali za částku 385 000 Kč, přičemž další rostlinnou sušinu konopí setého se jim v důsledku zásahu Policie České republiky nepodařilo dopěstovat, sklídit, usušit a spolu s drženou sušinou dále distribuovat. Žalobce se uvedeného jednání dopustil jako člen organizované skupiny, v níž pěstování konopí zajišťovalo více osob, které měly mezi sebou rozdělené úlohy. Přitežující okolností pro žalobce byla skutečnost, že trestný čin spáchal ve velkém rozsahu. Jelikož však významně přispěl k objasnění zločinu, kdy orgánům činným v trestním řízení napomáhal při objasňování své trestné činnosti, podal úplnou a pravdivou výpověď, k činu se doznal a souhlasil s tím, aby byl označen jako spolupracující obviněný, byl mu uložen trest odnětí svobody pod dolní hranicí

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

trestní sazby v trvání šesti let. Žalovaný ve svém rozhodnutí také zohlednil, že marihuana, která se vyrábí z konopí, je řazena mezi tzv. měkké drogy, které jsou obecně považovány za méně nebezpečné než tzv. tvrdé drogy. Shledal však, že i závislost na marihuaně může mít pro její uživatele vážné zdravotní či sociální následky.

33. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28 shledal, že za závažný zločin lze považovat trestný čin stěžovatele, který se dvěma dalšími cizinci v pronajatém nebytovém prostoru „vařil“ pervitin. Na místě byl zajištěn zásobní roztok, z nějž bylo možné vyrobit bezmála 2 kg pervitinu a dále metamfetaminová báze o hmotnosti více než 850 gramů. V usnesení ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 272/2020-28 Nejvyšší správní soud neshledal pochybení při aplikaci vylučující klauzule na případ žadatele, který dvakrát spáchal zvlášť závažné trestné činy nedovolené výroby a držení, resp. jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami (konopím), za které byl v roce 2008 odsouzen k trestu vyhoštění na dobu deseti let a v roce 2011 k trestu odnětí svobody na dobu dvou let a k trestu vyhoštění na dobu neurčitou. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 10. 2020, č. j. 7 Azs 213/2020-25 neshledal, že by žalovaný pochybil, když z udělení doplňkové ochrany vyloučil žadatele, který byl odsouzen na 9 let odnětí svobody a trest vyhoštění z území České republiky na dobu 10 let za spáchání pokusu zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle ust. § 21 odst. 1 k ust. § 283 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. b), c) trestního zákoníku a zločinu krádeže podle ust. § 205 odst. 1 a 4 písm. a), písm. c) trestního zákoníku. Nejvyšší správní soud opakovaně odkázal na své usnesení ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, bod 12, dle kterého je pro aplikaci § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu dostatečné odůvodnění, že *„jednání stěžovatele bylo úmyslné, na výrobě drog se aktivně podílel a činil tak ve velkém rozsahu“* (např. usnesení ze dne 17. 6. 2022, č. j. 9 Azs 57/2022-31, ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 Azs 5/2021-54, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019-34). Na závažnost, resp. nebezpečnost drogové trestné činnosti pro společnost Nejvyšší správní soud opakovaně upozornil ve svých usneseních ze dne 18. 7. 2018, č. j. 6 Azs 108/2018-28, ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Azs 225/2018-45, ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 244/2020-33, ze dne 10. 11. 2020, č. j. 3 Azs 354/2019-34, ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 Azs 167/2016-25. Městský soud neshledal v případě žalobce takové skutečnosti, které by odůvodňovaly odchýlení se od výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
34. Městský soud neshledal, že by žalovaný pochybil, když v případě žalobce shledal naplnění podmínky pro aplikaci vylučující klauzule z důvodu spáchání vážného zločinu. Oproti případům řešeným Nejvyšším správním soudem byl sice žalobci uložen trest odnětí svobody na kratší dobu, dokonce pod dolní hranici trestní sazby, soud však musí přisvědčit žalovanému, že nižší trest byl žalobci uložen z důvodu, že významně přispěl k objasnění zločinu, kdy orgánům činným v trestním řízení napomáhal při objasňování své trestné činnosti, podal úplnou a pravdivou výpověď, k činu se doznal a souhlasil s tím, aby byl označen jako spolupracující obviněný. Přestože zohlednění uloženého trestu je relevantní, zásadním je, zda se žalobce dopustil vážného zločinu. Samotná skutečnost, že žalobce spolupracoval při objasnění zločinu, je relevantní pro stanovení výše trestu, má však pouze omezený vliv na vyhodnocení „vážnosti“ zločinu, kterého se žalobce dopustil. Skutečnost, že žalobce byl z vězení podmínečně propuštěn, je sice také relevantní, avšak pouze v omezené míře a nezhojí ani v souvislosti s dalšími okolnostmi skutečnost, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že žalovaný se nezabýval tím, zda skutečně a komu vznikla Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

škoda. Trestný čin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy je zařazen mezi trestné činy obecně nebezpečné. Žalovaný přitom ve svém rozhodnutí dostatečně vysvětlil, že „nedovolená výroba a obchod s psychotropními látkami jsou Organizací spojených národů považovány za vážné ohrožení zdraví a blaha lidí a jevy nepříznivě ovlivňující ekonomické, kulturní a politické základy společnosti a ve svém důsledku vedoucí k rozkladu hospodářství a společnosti a ohrožení stability, bezpečnosti a suverenity států, a to ve všech oblastech a úrovních“. S ohledem na povahu trestného činu, jehož se žalobce dopustil, není nutné prokazovat, zda skutečně a případně komu vznikla škoda.

35. Vzhledem k tomu, že byl žalobce vyloučen z možnosti získat doplňkovou ochranu, žalovaný neměl v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119 povinnost posuzovat důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný tak neměl povinnost posuzovat otázku, zda by vycestování žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ani v případě, že by vycestování žalobce představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, by žalobci nebylo možné udělit doplňkovou ochranu s ohledem na § 15 odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
36. Co se týká námitky žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho obavou z dalšího uvěznění ve Vietnamu z důvodu předchozího odsouzení v České republice, soud neshledal tuto námitku důvodnou. Žalobce přitom tuto námitku uplatňoval pouze ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž ve své žalobě nenaznačoval, že by měl za to, že žalovaný pochybil při posouzení otázky, zda splňuje důvody pro udělení azylu. Ani z žalobcem uvedených skutečností přitom nevyplyvá, že by žalobci uvěznění hrozilo z azylově relevantního důvodu. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany přitom s ohledem na shledání splnění podmínek pro aplikaci vylučující klauzule, nebyl žalovaný povinen posuzovat obavy z uvěznění ve vztahu k ust. § 14a zákona o azylu. Soud z tohoto důvodu též soud neprováděl doplnění dokazování zprávou US Department of State 2020 Country Report on Human Rights Practices: Vietnam k podmínkám ve vězení (ostatně zpráva byla publikována dne 30. 3. 2021, žalobce mohl tuto zprávu navrhnout již v řízení před žalovaným).
37. Nad rámec uvedeného má soud za to, že námitky žalobce ohledně nedostatečnosti posouzení jeho obav z trestního stíhání ve Vietnamu a neopatření si relevantních a důvěryhodných zpráv o zemi původu nejsou odůvodněné. Žalovaný si k posouzení této otázky vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Ze zprávy MZV ČR ze dne 21. 8. 2020 přitom vyplývá, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu. Zastupitelský úřad a ani další členské státy Evropské unie však zatím nezaregistrovaly případ, kdy by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který již byl pachatel odsouzen v jiné zemi. Zpráva také uvádí, že zastupitelský úřad ani ostatní členské státy EU v praxi nezaznamenaly případ, že by Vietnam porušil zásadu „ne bis in idem“. Žalovaný tak řádně podložil své rozhodnutí o informaci, které potvrzují, že žalobci nehrozí přiměřená pravděpodobnost jeho uvěznění po návratu do Vietnamu. V případě, že žalovaný neshledal, že by bylo přiměřeně pravděpodobné, že bude ve

Vietnamu odsouzen za trestný čin spáchaný v České republice, neměl ani povinnost posuzovat podmínky ve vietnamských věznicích.

38. Konečně soud neshledal důvodnou ani námitku, že si žalovaný neopatřil relevantní a důvěryhodné zdroje o zemi původu. Žalovaný si opatřil Informaci OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi Vietnam, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021, Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM publikované 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021, Informaci MZV ČR ze dne 21. 8. 2020, možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení (ve Vietnamu a v ČR), právní zásada „ne bis in idem“, tresty za výrobu a distribuci drog a Informace Australské vlády, zprávu o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DAFT) – Vietnam ze dne 13. 12. 2019. Žalobce nespecifikoval, která zpráva není relevantní či důvěryhodná. V obecné rovině soud konstatuje, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady. Podle § 23c odst. 1 písm. c) zákona o azylu jsou podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného mimo jiné „*přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem*“. Tyto informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS). Žalobci nic nebránilo další (dle jeho názoru relevantnější či důvěryhodnější) zprávy navrhnout v rámci řízení před žalovaným. Pokud žalobce namítal, že není pravdivé, že by stát vyplácel nezaměstnaným osobám podporu v nezaměstnanosti, tato skutečnost plyne ze Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (Přehled údajů o zemi za rok 2020, Vietnam). Žalobce s tímto nesouhlasí, avšak nevychází z žádného konkrétního zdroje, jeho názor, že jinak by lidé z Vietnamu neměli důvod emigrovat, není ničím podložený.
39. Městský soud souhlasí s žalobcem, že skutečnost, že se žalobce podáním žádosti snaží také o legalizaci pobytu, nepostačuje sama o sobě k zamítnutí žádosti žalobce. Z napadeného rozhodnutí je však zcela zřejmé, že důvodem neudělení mezinárodní ochrany žalobce je v první řadě nesplnění podmínek pro udělení azylu a splnění podmínek pro vyloučení žalobce z možnosti získat doplňkovou ochranu. Žalovaný uvedl opožděnost podání žádosti žalobce pouze jako podpůrný argument, a i když tento sám o sobě neobstojí, nepůsobuje nezákonnost rozhodnutí.
40. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. září 2022

JUDr. Lenka Loudová, v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.